

ξῶς ἐξαρτᾶ τὴν ἐπιτυχίαν του μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἐκ τῶν κάτωθι τρ ὄν κυρίως λόγων:

α) Ἐκ τῆς συστηματικῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐγχωρίων πόρων.

β) Ἐκ τῆς ἀποφυγῆς τῶν ζημιῶν, προερχομένων ἐκ τῆς ἀνατροπῆς τῶν ὑφισταμένων ὄρων ἐμπορίου καὶ

γ) Ἐκ τῆς χρηματοδοτήσεως διὰ ξένων κεφαλαίων, εἴτε ταῦτα ἀποτελοῦν δανεισμόν, εἴτε δωρεάν βοήθειαν.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν πολὺ περισσότερα θὰ εἶχον ἐπιτευχθῆ με κάποιαν συστηματικὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ὑπαρχόντων πόρων, ἐν ὅψει τῶν τεραστίων ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν μέσων τῆς ἐποχῆς μας. Γνωρίζομεν ὅτι μόλις προσφάτως ἤρχισε ἡ ἐκμετάλλευσις ὑδατοπτώσεων με ἠηλῶν δυναμικόν. Ἐχει ἐπίσης ἐξακριβωθῆ ὅτι τὸ ὑπέδαφος τῆς χώρας μας, παρὰ τὴν πτωχὴν ἰδιοσυσασίαν του, περιέχει ἐν τούτοις, ἀρκετὰς ποσότητας βοξίτων καὶ ἄλλων μεταλλευμάτων.

Στὴν Ἑλβετίαν οἱ φυσικοὶ πόροι δὲν εἶναι πλουσιώτεροι τῶν ἰδικῶν μας, πλὴν ὅμως ἐπίμονοι προσπάθειαι τῶν Ἑλβετῶν, αἵτινες διήρκεσαν πολλὰ χρόνια, ἐπέτυχον νὰ ἀναπτύξουν μεγάλας βιομηχανίας χωρὶς πρώτας ὕλας. Οὕτω με εἰσαγομένης πρώτας ὕλας ἐξ ὀλοκλήρου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀντλοῦν σήμερον τὸ ὑψηλότερον εἰσόδημα στὴν Εὐρώπη.

Ἡ δευτέρα περίπτωσις ἡ ἀναγομένη στὴν ἀνατροπὴν τῶν ὄρων ἐμπορίας συνίσταται στὸ ὅτι ἡμεῖς ἀγοράζομεν τὰ εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προϊόντα με τιμὰς κατὰ πολὺ μεγαλυτέρας ἀπὸ ἐκεῖνας ποὺ ἀγοράζουν τὰ ἰδικὰ μας ἐξαγόμενα αἱ ἄλλαι χῶραι. Φαινόμενον μεταπολεμικόν, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκτασις εἶναι πράγματι ὀδυνηρά.

Ἐπίσης ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τινῶν διακεκριμένων οἰκονομολόγων ξένων

ὅτι, ὄχι μόνον δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ συνέβαινε τοῦτο, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἐπειδὴ τὰ προϊόντα μας ἐξάγονται κυρίως πρὸς χώρας πλουσιωτέρας, γὰ νὰ μᾶς ἐνισχύσουν νὰ ἀνυψωθοῦμε οἰκονομικῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγοράζουν τὰ προϊόντα μας με ἠξημένας τιμὰς.

Τὸ τρίτον καὶ λίαν ἀκανθῶδες πρόβλημα, εἶναι τὸ, τῶν ξένων κεφαλαίων.

Ἡ δωρεάν βοήθεια δὲν ἐνέχει βέβαια σημαντικὰς δυσχερείας, καίτοι δίδεται πρὸς ἀνάπτυξιν τομέων κοινωνικῆς σημασίας, χωρὶς οἰκονομικὴν ἀποδοτικότητα. Κρίνεται ὡς ἀπαραίτητος διότι, συμβάλλει στὴν ἐπίλυσιν ὀξυτάτων πληθυσμιακῶν προβλημάτων, ὡς εἶναι ἐπὶ παραδείγματι τὸ πρόβλημα τοῦ παρασιτισμοῦ, ἀποτελεῖ δὲ προσέτι κύριον παράγοντα σταθεροποιήσεως τοῦ νομίματος καὶ καλυτέρας ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἐγχωρίων πόρων.

Ἡ ἀνάληψις δανειακῶν ὑποχρεώσεων πρέπει νὰ μελετᾶται προσεκτικὰ καὶ ὀρθολογιστικὰ, καθ' ὅτι στὰ πρῶτα στάδια ἰδίαι, τῶν προγραμμάτων ἀναπτύξεως, δημιουργοῦνται πληθωριστικαὶ πιέσεις, με ὅλας τὰς ἀναλόγους ἐπιπτώσεις.

Με τὰς ὑπαρχούσας σήμερον οἰκονομικὰς δυνατότητας τῆς Ἑλλάδος, ἓνα μακροετὲς οἰκονομικόν πρόγραμμα ἀναπτύξεως, δύναται νὰ βασιζέται κατὰ τὰ 2]3 περίπου τοῦ συνολικοῦ ἀπαιτηθσομένου ποσοῦ σὲ ἐγχωρίους πόρους.

Τὸ ὑπόλοιπον 1]3 πρέπει νὰ ἐξυρεθῆ ἀπὸ ξένα δάνεια, τὰ ὅποια ὅμως πρέπει νὰ διατίθενται ἀποκλειστικῶς σὲ ἀποδοτικὸς τομεῖς, ἐὰν βέβαια λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὑπάρχει ἀνάλογος ὑποδομή. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ οἰκονομολόγου εἶναι νὰ καθορίσῃ τὰ κάπως ρευστὰ ὄρια τῶν ἀποδοτικῶν καὶ μὴ ἐκμεταλλεύσεων.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΡΟΥΜΠΟΥΤΑΣ